

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. Sub qua obligatione?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

nitas orta ex copula fornicaria, obligabimur ne illud manifestare.

Respondio: Si nōn potes avertere Sponsos à matrimonio, obligaris, sed occultè, etiam si scies sub secreto naturali, & cum iuramento (sed non, si scies in Confessione Sacramentali) quia hæc manifestatio non est ordinata ad puniendum (sed ad peccatum removendum. Ita Sanch., 3. matr. d. 13; & Hurt. d. 6. diff. 2. r. apud quos multa minutoria legere poteris de hac re.

10. Si tu feceris impedimentum occultum, quod probare non posses, te non obligari detegere, putat Pontius, *lib. 5. c. 34. n. 5* aliique, quia nemo tenetur (inquit) denuntiare, quod nequit probare. Sed puto, te obligari. Ita Sanch. Fagund. G. Hart. Laym. Coninch. aliique, quos citat, sequiturque Boss. *de 7. mar. n. 137* Leand. *4. 7. mar. g. 88*. Castrop. *l. c.* Ratio est, quia hæc revelatio non est ad puniendum, sed evitandum peccatum, & ex alia parte impedire Matrimonium potest, etiam vnus denunciator, ut notat idem Sanchez *lib. 3. de mar. disp. 13. n. 2*. vel certe si vnus poterit viam aperire, ut maior diligentia ad cognoscendam veritatem impedimenti adhibeatur. Atque in hoc casu, quo defertur à Fideli impedimentum, non debetia, Parochus procedere ad alias denunciations, neque ad assilendum matrimonio, sed negotiatione occulte remittat ad Episcopum, & ab eo (qui sanè obligabitur rem inquirere, & examinare) expectet quid faciendum.

Quas autem probationes facere debeat Episcopus, vide apud Sanch. lib. 1. *marim.* d. 71. Pont. lib. 5. cap. 35. & 36. Sanch. lib. 1. *matr.* d. 71. & 72. Pont. *dist.* lib. 5. *mar. c.* 35. & 36. alioque.

11. Quod si Episcopus, vel ejus Minister, ut veritatem venetur, ipsos congesse forte interroget de impedimento, debebunt, & ipsi (nisi velint à Matrimonio desistere) veritatem aperire. Si enim ex se, ut modo dixi, obligantur illud credere, multò magis, ut vult Sanchez, *lib. 3. matrim. d. 14. Pont. lib. 3. cap. 3. Avers. q. 7. sect. 2.* si interrogentur: quod sanè idem dici solet de ordinando, & de eligendo ad Beneficium, si hi habent impedimentum, &c.

Quod si habuerunt dispensationem, neque ipsi, neque alii obligantur derogare, quia frustranea esset manifestatio. Illud posset evenire, ut dispensatio fuerit in foro conscientia pro impedimento occulto: quod tamen, si esset periculum quod publicetur, manifestari debebit, ut de remedio illo provideatur, quod *suprà*, str. 2. de dispensat. c. 5. n. 2. indicavimus.

12. Quid faciet Confessarius, si in volentibus contrahere, advertat, adesse impedimentum, quando prævidet, se non profuturum, si illos de eo admoveant, dixit huc satis in opusculo *Confessionis*, lib. 3, c. 4. Vide etiam Sanch. lib. 2, matr. d. 38. & Boss. cap. 2, de matr. d. 86.

13. Denique, ne te lateat, non teneri cum revelare, qui prudenter timet, sequenturum sibi gravissimum damnum, aut inter alios magnum scandalum; Lex enim Charitatis, ut præceptum Superioris nos non obligat in tanto dependio, ut advertit Navar. in summa, c. 22. n. 83. Sanch. Henric. Coninch. cum Castropal. I. e. aliqui, doctores Sanchez, Henriquez, Coninch, cum Castrop. eos citante.

*Pœna contra non promittentes Matrimonio
Denunciationes.*

14. *Matrimonium celebratum cum Patocho, & Testibus, sed omiffis culpabiliter denunciationibus, aliqui cum Molina traft. 1. d. 176. Hurt. aliisque apud Caftropal. fufiinent, non fubjici poenis matrimonii claudelini; fed jam communis eft doctrina, Caftropal. d. 2. de fponf. part. 13. §. ult. Sanchez, & Navar. Pont. Gasp. Hurt. quos citat, fequiturque Leand. d. 7. matr. quæf. 91. fubjici, quia in jure, cum inhibito, de Claud. de fponf. Matrimonium five denunciationibus claudellinum effe dicitur, id, quod Tridentinum nunquam cortexit. Morinæ autem fententiam probabilem merito cenfet Ca-*

16. Secunda est contra ipsos contrahentes, si
dicatur ibidem; C. Cum Inhibito, de sponsal. Sed
aliter præsumpsimus, etiam in gradu concessi, quod
condigna poenitentia imponatur.

17. Tertia, C. Ex tenore, qui filii sunt legitimæ, si con
ges prolem suscipiant, ignorantes, se impedimento
menti laborare, ipsa proles, quæ aliis legitimæ à testamento
concedebatur, legitima non fit, si dicti conjuges con
xerunt, non præmissis denuntiacionibus.

18. Aliam poenam iisdem impoluit Trident. c. 5. de reform. matr. in hunc modum: Qui quovis modo rater, intra gradus prohibitos contraxerunt, et postea quenda dispensationis careant, si Certe cum culpa matrimonium contraxerunt denunciacione.

Tridentinum, quod quidem non ligat manus Pontificis, quasi hi non possint dispensare, led solum, his Pontificibus, habito hoc sensu Concilii, difficilius Pontificibus dispensaturum, & ipsos dispensandos obligat, quia petunt dispensationem, exprime Pontificis, sed contrarium, quoad impedimentum, tamen sine decretis, bus, contraxisse. Hæc latius disputata, lege quod cum Sanch. Coninch. cum Catrop. d. 2. de spons. q. 1. 3. & Averl. q. 7. matr. sect. 3. aliisque.

C A P V T IV.

De Benedictionibus, seu, ut vocant, Vlationibus Matrimonij.

§. 1. *Sub qua Obligatione, &c.*

1. **H**æc est postrema solemnitas Matrimonii
Mislarum solemnitas omnino præstantia Con-
gibus, quando vtrique contrahunt primæ Nuptiæ
alias corrupti, sed non vxorati. Cum autem ex ma-
nicio accidentalis, illicque jam contracto adveniat
omisso ipsum invalidare non potest. Dixi (quod
que) nam si aliter ex conjugibus secundas Nuptias
trahit, an sit hoc Matrimonium secundum beatissi-
mum, dicam *max. s. seq.*

2. An verò hujusmodi solemnitas omnino
peccatum, distinguendum est: Nam, vel quæ
peccatum illas omnino negligere, vel quæ,
pauca sit, Matrimonium consummare, antequam
plantur. In hoc posteriori casu multo habendus
dus afferentes non esse morale (prezio tempore
lo, earumque contemptu) immò, necesse veritas
Sanch. Azor. Pont. adducti, & excepti à Louv
mar. q. 2. Adde Averf. q. 20. mar. fol. 4 §. Dis
enim consilium hoc non esse preceptum, ut d
dunt illa Concilii verba: *Sanctæ Synodus hortatur*
juges ante Benedictionem Sacerdotalem in templo
videndum in eadem domo non cohabitent.

3. At in priori casu, diffentiunt prædicti. Avertuntur
de matr. cap. 9. num. 7. & Leander l.c. cum aliis auctoribus
mortale, Sanchez, & Bonacina cum aliis ab illis
tatis, aiunt, mortale non esse. Illi affirmant, quia certum
illud esse præceptum Ecclesiæ de re gravi: hi negant
contrà, putant, præceptum, vixit de suscipiendo Sacramen-

mentali, non autem Sacramento, de re gravi non esse. Vtrumque probabile. Sed mihi probabilior est sententia hæc negans, quia, nisi clare consenti gnera gravia, nolo ea Fidelibus imponere.

4. Et hic quidem non improbabiler docet Sanch. lib. 3. matr. d. 12. n. 10. Cui adde Villalob. apud Leand. l. c. 9. 7. Episcopum posse per alias pœnas cogere conjuges ad ejusmodi Benedictiones assumendas, sed non per excommunicationem, quia hæc res non est adeo gravis ut per excommunicationem vergeri queat, quidquid contra Sanch. sentiant Leander, Soc. cit. & alii.

5. In sententia autem affirmante, esse mortale, Benedictiones negligere (quæ sententia certe probabilis est) obligatio sub mortali solum esset, ne prima vice conjuges consummarent Matrimonium, ommissa Benedictione, non verò pro vicibus aliis.

§. II. Secunda nuptia, an sint benedicenda?

1. Quando Conjuges ambo, vel alter ipsorum contrahit secundas Nuptias, non debent benedici, ut probant ex Sacris Canonibus Bellarminus de matr. c. 16. Sanchez, lib. 7. d. 82. Barb. in Trid. sess. 24. c. 1. de ref. matr. alique. Ratio præcipua est, quia Benedictiones solennes Ecclesiæ non solent ex iure repeti, c. Vir, de sec. Nupt. super eadem re.

2. Nihilominus, quamvis ita res se habeat ex vi iuris, tamen tandem erit consuetudini, quam singulæ Ecclesiæ laudabiliter servant. Nam alicubi, quando alter solus ex conjugibus, sive vir, sive femina acceperat in primis suis Nuptiis Benedictionem, rursus accipit in secundis, si ducat conjugem, sed primas Nuptias ineunt, & certe ita esse consuetudinem introductam, absolute docet Sanchez loc. cit. testans, adesse etiam de hoc quandam Extravag. Ioan. XX II.

3. Alicubi autem, quando femina, tunc primum contrahit, seu antea benedicta non fuerat, iterum cum viro, quamvis viduo ante benedicta, benedicitur, non autem contra, id est, quando femina benedicta fuerat, licet vir non fuerit benedictus. Et Averfa l. c. §. 1. am verò, quidem testatur, in Italia, ita introductum communiter esse. Servetur ergo, ut dicebam, consuetudine Ecclesiæ consuetudo.

4. Pena Parochi benedicens secundas Nuptias in casu per jura, vel prædictas consuetudines non permisso, esse arbitratiam ab Episcopo infigendam, concludit Bos. c. 9. de matr. num. 43.

§. III. Quisnam Nuptias benedicit.

1. Nihil est à Tridentino pœna suspensionis ipso facto ab officio, & Beneficio, ei Parochi, qui benedicit conjuges alienæ Parochiæ, quæ suspensio sit duratura, quandiu ab Ordinario ejus Parochi, à quo Benedictio suscipienda erat, absolvatur. Vide quæ dixi supra, c. 2. §. 5. n. 22.

2. Hinc igitur vides, per Parochum, vel per Sacerdotem ex ejus licentia, Nuptias esse benedicendas, & quia Benedictiones dandæ sunt inter Missarum solemniam idcirco ad has non posse delegari, nisi Sacerdotem.

3. Si, antequam conjuges Benedictiones acceperint, mutant domicilium, Parochus hujus domicilii debere Benedictiones dare, dubium ne sit, quia tunc ille est proprius Parochus; denique hic discurre, sicuti discurremus de Parochi, cum de ejus præsentia ad Matrimonium super disputavimus.

4. Sed peccabunt Parochus benedicens conjuges alienæ Parochiæ?

Respondeo, quandoquidem is læderet ius alieni Parochi, & incurreret ipso facto in suspensionem modo dictam, idcirco ex capite ineursus in suspensionem, aliquis posset excusare à mortali prædictum Parochum, quia sicuti nonnulli Doctores, quos ego lib. 3. opusculi de Sacrific. Missæ, c. 1. §. 8. n. 7. citavi, docent pœnam, etiam ipso facto

suspensionis, non esse signum obligationis sub mortali, ita in casu hoc. Ex capite item læsionis iuris alieni facile etiam quis posset excusare à mortali eundem Parochum, si semel, aut iterum alienam ovem benediceret, quando modicum judicaretur esse præjudicium Parochi proprii, non verò, quando sæpe, & cum gravi ejusdem præjudicio. Ita de Fideli Eucharistiam semel, aut iterum suscipiente extra suam Parochiam in Paschate, qui ceterum paratus est, suum Parochum recognoscere, ita, inquam, ego philosophatus sum in opusculi de Communione, c. 4. §. 4. num. 50. pari igitur modo posset aliquis philosophari in præfenti casu.

§. IV. Quoniam tempore Benedictiones concedenda non sint.

1. Quamvis iure antiquo dies plures exciperentur, in quibus prohibitum erat, Benedictiones conferre, hodie tamen Tridentinum sess. 24. cap. 10. de reform. matr. prohibitionem restringit ad Adventum, & Quadragesimam his verbis: Ab Adventu Domini Nostri, usque in diem Epiphaniæ, & à Feria quarta Cinerum, usque in Octavam Paschæ inclusive, antiquas solemnium Nuptiarum prohibitiones diligenter ab omnibus observari Sancta Synodus præcepit, in aliis verò temporibus Nuptias solemniter celebrari, permittit.

2. Hoc præceptum, quo solum prohibentur dictæ Benedictiones (nam ceterum quocunque tempore possunt iniri sponsalia, denunciations fieri, contrahi Matrimonia, illaque consummari) censeo cum Averfa g. 20. de matr. sess. 2. v. Obligat. obligare sub mortali. Ratio est, quia id præcipit Tridentinum in honorem, & reverentiam illorum dierum, sicuti præcipit Ecclesia, jejuniis, festis dies, &c.

3. Præterea conjuges recipientes Benedictionem prædictis diebus, jubentur, c. Non oportet 2. 33. g. 4. separari ad arbitrium Episcopi, (sed certe excluso incontinentiæ periculo) quod si conjuges sic puniuntur, multò magis, & ipsi Parochi diebus illis vetitis benedicientes, erunt ad arbitrium ejusdem Episcopi puniendi, nam in iure non adest pœna taxata, ut notant Averfa l. c. cit. Posse autem Episcopum dispensare, ut in dictis diebus Benedictio ex causa urgente (quæ certe rarissime contingere potest) omittatur, docet Sanch. lib. 7. matr. d. 7. n. 6.

4. Tempore interdicti localis generalis, vel cessationis à divinis dubitare quis posset, an conferri ita licite queant ejusmodi Benedictiones, sicuti, ex probabilissima sententia apud Hurt. de interd. diff. 8. n. 27. licite possunt contrahi matrimonia; & dubitationi respondendum est negativè, id est, non conferri licite. Ratio est, quia hæc sunt propriæ officia Ecclesiastica, quæ tempore dicti Interdicti certo prohibentur. Vide de hoc nimis plura apud Bos. c. 9. de matr. §. 13. & seqq.

§. V. Quando, & sub qua obligatione à solemnibus tradu-
tione Sponsa in domum Sponsi sit abstinendum?

1. Quomodo modum vrgit prohibitio adhibendi Benedictiones tempore Adventus, & Quadragesimæ, ita, & traducendi Sponsam, in Sponsi domum cum solemnibus pompis, id enim videtur à sacris officiis Fideles avocare, quod pro sacris illis diebus minus decet. Dico (cum solemnibus pompis) non enim vetatur simplex deductio Sponsæ in domum Sponsi.

2. Docet autem Sanch. lib. 7. matr. d. 7. n. 13. pompam moderatam non asserere culpam ullam paulò excedentem asserere venialem saltem, excedentem verò ita, ut ex arbitrio prudentis, judicetur notabiliter, detrahare sanctis illis diebus, atque animum dare aliis notabilis, offensionis, & scandali, culpam asserere mortalem.

3. At Pont. lib. 6. c. 8. n. 10. quem sequitur Averfa l. c. v. Non obligare, docet potius esse dicendum, absolute mortalem culpam asserere, quia id grave præceptum est. Siquidem ejusmodi pompa interdicitur in reverentiam illorum